

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNNA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 13. NOVEMBRA 1936.

ŠTEV. 9.

NAŠA VELIKA NALOGA

Milijoni so odpadli od Cerkve, milijoni od krščanstva. Moderna družba polagoma tone v poganstvo.

Kdo bo ta odpad ustavil?

Velika naloga Katoliške akcije je, da to družbo prekvasi, preobrazi, zopet pokristjani. Zares velika in silna naloga, ki zahteva ognjevitih borcev, močnih apostolov besede, vzgleda, dejanja, molitve.

BESEDA

Apostolov besede treba! Borec se svojega prepričanja ne sramuje. Svoja načela, kadar je potrebno, pogumno izpove, jih neustrašeno zastopa. Z ljubeznivo, a odločno in jasno besedo pripravlja zmago katoliškim načelom, povsod in vsekdar duša svojega okolja.

VZGLED

Toda beseda ne zadošča. Beseda je prazna, ako ji ne sledi dejanje, vzgled. Kaj pomaga lepo povedano načelo, ako mu tvoje življenje nasprotuje? Biti hočeš tvorec katoliškega gibanja, budna straža v noči sodobnih zmot. Kako bi potem mogel s svojim življenjem podirati, kar z usti zagovarjaš? »Kaj pomaga, bratje moji, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima?« vprašuje apostol. Polovičar je, kdor ima načela samo na ustih, v življenju pa jih ne ostvarja. Pravi katoliški borec živi po katoliških načelih z dušo in srcem.

DEJANJE

Kako krasen cilj imamo pred seboj! Naše delo je preobrazitveno, osvajačno, kot je sploh

delo Katoliške Akcije. Preobraziti, osvojiti Kristusu vse dijaško okolje, kako velik cilj je to! Velik cilj, ki zahteva moč dejanja, a moče dejanja tudi ustvarja. Zato bomo preobrazili najprej same sebe, da se preoblikujemo v resnične moče dejanja, ki umejo cilje postavljati, cilje uresničevati. Treba je dijaške vrste osvojiti, jih navdihniti s katoliškim, borbenim duhom, izoblikovati jih, ustvariti iz njih bodočo katoliško inteligenco, ki bo v javnem življenju prodrla z odločnim in brezpogojnim katoliškim programom.

MOLITEV

Vemo pa tudi, da se veliki cilj verske in moralne obnove z zgolj človeškimi sredstvi nikdar ne da doseči. Komunisti grade svoje delo na sirovem materializmu, mi pa vemo, da je nad materijo duh, da milost božja srca zmaguje.

Vemo, da je v tem svetem boju, kot pravi Pij XI., treba metode in taktike, vemo pa tudi, da bo vse to nič, ako dela ne poživlja milost. Borec in apostol katoliških načel se zaveda, da je brez milosti vse njegovo delo kakor hiša na pesku. Zato je predvsem borec in apostol molitve, v molitvi bo dobil moč za zmago.

*

To so pota, to so načini, kako bo nova dijaška mladina dijaške vrste preobrazila, jih združila v močno silo, rešila veliko nalogo, katera ji je stavljenja. To hoče in to bo storila!

Naše socialne dolžnosti

Socialna stiska

Težka in kruta je socialna stiska naših dni. Na eni strani neizmerno bogastvo nekaterih poredincev, na drugi pa množica obubožanih.

V Ameriki živi bogataš, čigar premoženje izraženo v dinarjih znaša nad 30 milijard. Nekdo drugi je lastnik 56.000 km železnic in 73 velikih podjetij.

Trboveljski rudar pa mora preživljati svojo družino, ki šteje pet, šest, morda deset članov, z borimi 200 dinarji mesečnih dohodkov. Da so takim razmeram lakota, mraz, oslabelost, tuberkuloza, moralna propalost in obup stalni gostje, je docela razumljivo. Po pravici pravi sv. oče o teh proletarcih, da »njih ječanje vpije z zemlje k Bogu«. (Qu. a. 60.)

Ne bomo dalje razmotrivali, eno je gotovo: vsi katoličani smo dolžni, da se otresemo kvarne pasivnosti in nedoslednosti ter vsak na svojem mestu in po svojih močeh delamo na tem, da se boleče socialne rane zacelijo.

Vprašajmo se, kaj je na tem torišču naloga nas, katoliških dijakov. Imamo dobro voljo in čuteče srce in sami na sebi čutimo breme socialne krize. Tudi mi smemo in moramo do- prinesti svoj delež za lepšo socialno bodočnost.

Študirajmo socialne stvari!

Prva naša naloga je, da študiramo.

Prisvojiti si moramo zadostno znanje, da bomo znali točno ločiti katoliška načela od nekatoliških, da bomo vedno in povsod zmožni braniti in učiti katoliški socialni nauk.

Naše socialne magne chartae »Rerum novarum« in »Quadragesimo anno« mora vsak izmed nas temeljito spoznati in črpati iz njih smernice za vse svoje socialno udejstvo- vanje.

Pridno prebirajmo knjige, ki govore o socialnem vprašanju (n. pr. Ušeničnik: Socialno vprašanje, Naša pot IV.), zasledujmo gibanja delavskih, kmetskih in drugih strokovnih organizacij in jih študirajmo. Le tako bomo kot inteligenti mogli voditi druge po poti pravice in ljubezni.

A tudi kaj naredimo!

Ves študij pa bi bil zaman, če tega, kar bi se naučili, ne bi dejansko izvrševali. Lahko znaš na pamet obe papeški okrožnici in celo Ušeničnikovo »Socialno vprašanje« in še kaj več, a če se po tem ne ravnaš in k temu ne navajaš tudi drugih, si slabši kakor tisti, ki o vsem tem nima niti pojma, ima pa nekaj socialnega čuta. **Kakor govoriš, tako tudi delaj!**

Pa bo morda kdo ugovarjal: »Bi že, a ni prilike, da bi pokazal, kako zelo vpoštevam načela pravičnosti in ljubezni.« Ni treba biti podjetnik ali to-

varnar, prilike je kljub temu dovolj, le vidimo je ne! Tovar- riš n. pr. nima svinčnika — prereži svojega in mu daj polovico! Morda mu je padla knjiga na tla — skloni se in jo poberi! Pomagaj mu pri kakem težjem mestu! Slabotna gospa težko obložena hiti proti kolodvoru — priskoči in ji pomagaj! In doma! Prinesi drv, rad primi za kmečko delo, ko si na počitnicah itd.

Taka dejanja ustvarjajo v dušah toploto in vežejo srca v dobroti in ljubezni. Kakršn si sedaj v malem, tak boš nekoč v velikem. Tudi drevo raste iz semena. Sedanjost je šola za bodočnost.

V boj proti komunizmu!

Tudi boj proti komunizmu je naša velika socialna dolžnost! Komunizem je po besedah zna- nega misleca največja laž dvaj- setega stoletja. Komunizem

Čuvaj veselje, ker le veselje osvaja. Kakor čebele hite k cveticam, tako veselje privlači duše. (Bessières.)

Zlo razdiralne kritike

Brez vseh ozirov!

Boljševiki so v dobi izpodkopa- vanja z nečuvveno krivično kritiko staro šolo rušili. Da bi dijaštvo pridobili zase, so demagoško uničevali avtoriteto učiteljev in profesorjev in učence nanje sistematično huj- skali — kakor to zdaj tudi druge poskušajo. Do zadnjega so skriti- zirali ves učni sistem in učne pred- mete. Ta nestvarna demagoška kri- tika ni prejšnji šoli pustila niti dla- čice dobrega. Vsa kritika poleg je- drca resnice sama laž!

Osramočena demagogija

In kazen je bila, da so nazadnje samim sebi verjeli. Ko so prišli na oblast, so šolo prav tako zrušili, kot so jo prej skritizirali. Toda to je moralo zrušiti tudi njihovo lastno reformo — saj je ta reforma slonela na neresnicah.

Zrušitvi starega je sledila cela vrsta eksperimentov, ki je bil drug bolj ponesrečen od drugega. Vsak se je vzdržal komaj nekaj let. In ko so vse svoje pristne boljševiške si- steme pokopali, so morali nazaj k staremu, v stoletjih preizkušenemu »buržujškemu« sistemu, ki je bil v bistvu vendarle poraben.

Stroške za vse te ponesrečene eksperimente pa mora plačevati uboga ruska mladina.

Slabi združniki

Ta klavarna zgodovina sovjetske šole nas zopet uči, kaj imamo pri-

obljublja raj in popolno srečo, v resnici pa prinaša razdejanje, ogenj in kri. Njegova ureditev človeške družbe, ki si jo za- mišlja brez vere in Boga, je že v naprej obsojena na neuspeh.

Zato smo se dolžni proti nje- mu boriti z vsemi močmi, ker hočemo dobro sebi in drugim. Poučimo se o komunističnih lažeh in prevarah ter jih raz- krinkavajmo kjer le mogoče. Razlagajmo zašlim tovarišem in vsem, ki pridemo z njimi v stik, kako nevaren in poguben je komunizem in jim pokažimo vso polnost in toploto katoli- škega socialnega nauka. Kri- stusova ljubezen in sočutje do ubogih in stiskanih mora ogre- ti ves svet in ga osrečiti.

Razmišljajmo o tem, prisvo- jimo si te nazore in imejmo njih izvrševanje za bistven del svojega življenja. Potem lahko mirno zremo bodočim dnevom v oči.

čakovati od te struje, ki sloni na popolnoma zgrešenih osnovah.

Namesto, da bi na obstoječem pustila tisto, kar je dobrega, in iz- rezala samo to, kar je bolno, za- vrže v slepem sovraštvu vse skupaj, končno pa mora zavreči svoje lastne zamisli vse do zadnje in se vrniti k staremu.

Tudi gospodarski polom!

Kakor se je končalo boljševiško šolsko eksperimentiranje, tako se bo končalo tudi boljševiško ekspe- rimentiranje na gospodarskem in socialnem polju. Tudi tu ni boljše- vizem umel ločiti tega, kar naj iz- rezuje, od tega, kar naj pusti celo. Tudi tu bodo vsi pristni boljševiški poskusi končno propadli; kajti tudi gospodarska zamisel boljševizma je bistveno zgrešena. In nazadnje bo boljševizem, ki je bil v rušenju vedno velik, zrušil še sebe.

Milijoni nedolžnih žrtev

Toda preden od tega pride, bodo v tem »zemeljskem raj« milijoni padli kot žrtve boljševiških teorij, poklani in postreljeni in izstradani in izbičani in izgarani.

In brez teh žrtev tudi biti ne mo- re. Kajti kjer vlada taka slepa strast po oblasti, pa je zraven tako malo pameti, kot je je v boljševi- zmu, tam ne more iti brez najkru- tejšega nasilja.

Viharji nad Španijo

Pri nas se ne bo nič
zgodilo!

Odkritosrčno moram priznati, da mi je bil ta razvoj izobražencev in delavstva v splošnem sicer znan, da pa sem izprva komaj spoznal njegovo dalekosežnost. Menil sem, da je moč Cerkve in države veliko večja. Nikoli, niti v dnevih pred volitvami, ne bi bil mislil, da bodo monarhisti podlegli. Ponosno je pisal prvi katoliški časopis na dan pred volitvami: »Jutri se bo pokazalo, da ima kljub levičarski propagandi desnica, kraljevska stran, pretežno večino.«

Radi svojih poslov sem prišel šestokrat v levičarji skupaj in sem slišal mnogo zanimivega. In polagoma se me je polastilo prepričanje, da bo vsekakor prišlo do krvavega boja. Če sem potem razložil prijateljem svojo bojazen in pripovedoval o dejanskih uspehih levičarskega gibanja, so mi držali dolge govore, ki so se potem vedno strnili v končnem stavku: »**Bodite prepričani, pri nas se ne bo nič zgodilo!**«

Slepota in breznačelnost

To je najbolj čudno: oba tabora sta drug drugega tako malo poznala. Katoličani in monarhisti so bili tako prepričani, tako brezskrbni, da večina sploh mislila ni, da bi bil prevrat mogoč. Saj do tedaj je bilo vedno dobro. Saj je bil kralj pobožen, ljudje so molili in hodili na božja pota. »Bog katoliškega španca ne zapusti!«

Vladala je prava slepota. Še več. Kar me je vselej jezilo in me vedno navdajalo z nejevoljo in me delalo nemirnega in kritičnega, to je bilo vsesplošno pomanjkanje vsakega pozitivnega delovnega programa v državi, družbi in Cerkvi. Živelo se je tja v en dan. Proti temu se je sicer borila majhna, a trdna skupina okoli vodilnega katoliškega dnevnika »El Debate«; toda tudi njeni člani so se preveč varali. Njihov trud in njihova kritika pa sta žela le nezaupanje in očitke. Mor-da teh razmer ne moremo doumeti. Ker so bili republikanci sovražniki Cerkve, ker sta bila kralj in njegova vojska katoliška, je bila monarhija naravna opora Cerkve. Zato je padcu monarhije moral slediti najtežji pretres Cerkve. Prišel je. Končno se je vendarle nekaj zgodilo.

»Živeka republika!«

Aprila 1. 1931. so se vršile prve, dolgo pričakovane občinske volitve. Izid je presenetil vse: v vseh mestih razen Pamplone so imeli večino republikanci, dočim so na deželni zmagali večinomona monarhisti. Prvi so se zavedeli levičarji — kajti pol dneva je bilo vse otrplo — in so v Madridu oklicali republiko.

Ljudstva se je sedaj polastila taka radost, češ, zdaj je prišel raj, da se kar ni moglo umiriti. Le pred kraljevsko palačo je divjala razbrzdana množica; pred naskokom je varoval napis: »Meščani, čuvajte svoje imetje!«

Kralj se umakne

Drugi dan zgodaj zjutraj je kralj z družino vred zapustil deželo. Velikodušni kralj je hotel na vsak način preprečiti prelivanje krvi. Ni pa hotel podpisati dekreta za odstop. Ena izmed njegovih zadnjih izjav je bila, da zapušča deželo, ker hoče ljudstvu pustiti svobodo; vedno je hotel skrbeti le za občo blaginjo. In povedal je resnico.

Republika veselja

Nova vlada, ki je bila kaj kmalu sestavljena, je najprej doneče razglasila: Prišla je republika veselja. Vloga ministrskega predsednika je prevzel Alcalá Zamora, zelo častihlepen mož, ki je znal tudi svoj nedeljski obisk službe božje izrabiti v politične namene. Z navideznim katoličanom na čelu je bilo lahko slepiti katolike.

V splošnem se je ta vlada vzdrževala vseh proticerkvenih ukrepov.

Kri... ogenj... junaštvo...

Dopisnik francoskega lista »La Croix« je svojemu listu poslal več zanimivih poročil. Te skromne, a življenjske črtice opisujejo junaštvo borcev, ki so branili toleški Alcazar in podajajo krasno sliko teh junakov. Izražajo globoko vernost, saj so osebe, o katerih črtice govore, kristjani in obenem junaki, ki jih že obseva s svojimi žarki legenda.

Polkovnik Moscardo

Polkovnik Moscardo, star 50 let, je legendarni poveljnik alcazarskih branilcev. Vojak je redkih besed, zelo živih oči.

»Ne ljubim besed, ljubim dejanja. Če jih vrše ljudje, ki imajo pred seboj ideale, gre vse dobro, zlasti, če se bore za Boga in za Španijo.

Nikoli nisem dvomil, da bo naša borba uspela. Poznal sem svoje može in jih ljubil, oni pa so ljubili mene. Zato je šlo vse dobro. Rdeči so strahopetneži; junaki so samo v borbi proti ženskam in neoboroženim — bojijo pa se borbe z vojaki. Viva España!«

Polkovnik Moscardo je narodni junak. Odlikovan je že dvakrat z zlato kolajno.

Gverner Cirujano

Ekscelencija gverner Cirujano in njegovi trije sinovi so prestali oble-

Posamezni napadi na duhovnike in Cerkev so se dogajali mnogokrat in so ostajali nekaznovani. Volilno pravico so podelili tudi že dvajsetletnikom.

Katoličani — brez organizacije — brez moči

Katoličani so bili v izredno težavnem položaju. Pokazalo se je, da sploh niso bili organizirani. Nahajali pa so se sedaj pred parlamentarnimi volitvami.

Volilni izid je prinesel socialistom in skrajnim radikalom večino; poleg teh je uspela cela vrsta drugih republikanskih strank. Izmed 480 poslancev je bilo kvečjemu 50 takih, ki so bili pripravljene katoliško vero in njeno svobodo dosledno braniti. Usodepolno je bilo za ta izid, da so bile v deželi Baskov in še bolj v Kataloniji težnje po osamosvojitvi tako v ospredju, da so katoličani raje volili pripadnike svobodomiselnih strank nego može, ki so bili Cerkvi zvesti. Tako se je zgodilo, da katolicizem, ki je v teh dveh provincah najbolje organiziran, v parlamentu sploh ni prišel do veljave.

S svojo ogromno večino so sedaj sovražniki Cerkve mogli doseči vse. In tako se je pričela za svobodo vere doba trpljenja.

(Sledi.)

ganje. Vsi trije sinovi so ranjeni, eden od njih celo dvakrat.

»Bog je zmagovalec, Marija naš vojskovodja. Le vprašajte ju, kako smo se branili. Jaz tega ne znam popisati! Četrty dan obleganja sem daroval Bogu vse, kar sem imel: svojo čast, svojo rodbino, svoje imetje. Vzel mi je samo imetje in, kar sem dal, ne vzamem več nazaj. Deo gratias! Glejte, samo to mi je ostalo od vsega mojega premoženja.«

Pokazal mi je staro ponošeno obleko.

»Vsekakor sem občutil neizmerno veselje, ko sem zagledal naše prvo letalo nad Alcazarjem. Mislili so na nas, niso nas pozabili, živeli smo v srcih naših bojevnikov. Bog je dober in Španija naj živi!«

Toleški župan Fernando Aguirre

Sedimo v mestni hiši, pijemo portugalca in se pogovarjamo.

Župan je moč velike postave, odlične zunanosti, čisto brez glasu; kar po 70 dneh obleganja ni nič čudnega.

»O, preveč kadim, to je vzrok!«

Mdro se nasmehne.

»In zdaj — na delo za Toledo, kajti ti rdeči so vse opustošili, vse oplenili! 1000 ljudi so postrelili, ker so bili katoličani!«

»Oprostite, gospod župan, povejte nam kaj o sebi!«

»Ne, tega pa ne bi rad. Bil sem samo ponižno orodje v rokah prednosti božje.«

Ponižen in svet človek je — to je vse! Govori o drugih, samo o drugih.

»To so odlični borci, pravi junaki, svetniki! Oni so živeli, se borili in umirali za Boga in za Španijo. Lepo je to, kajne? In vsi, prav vsi so bili taki, vsi za Boga in zaupali so v Marijo.«

»Tudi vi, gospod župan, ste bili taki?«

Zasmejal se je.

»Poredni ste, dragi gospod, zares poredni!«

To so alcazarji junaki — možje so, pred katerimi bi pokleknili.

Doktor Marin

Dr. Marin je postaven mož. Med obleganjem je močno shujšal in je videti zelo zmučen, a njegovo navdušenje je čudovito.

»Gospod doktor, kakšen vtis imate od teh dva in sedemdesetih dni, ko ste bili v Alcazarju zaprti?«

»Bilo je strašno! Pričakovali smo štiri ali petdnevno obleganje, saj so revolucije v Španiji vedno kratke. Toda 70 dni, to je strašno; predvsem, če pomislimo na okoliščine, v katerih smo se borili. Nismo imeli ne luči ne pitne vode ne lekarne, nobene higijene, in ta množica žensk in otrok v podzemski kleti! Po mojem je bil to en sam čudež svete Matere božje. Vem, materialisti se bodo smejali, ko bodo slišali te besede, in me bodo imeli za naivnega. Kaj zato! Če ne verjamejo v čudež, bodo morali priznati našo visoko učenost, kajti imeli nismo nobenih sredstev, pa ni bilo niti enega primera epidemije ali bolezni. Naj malo pomislijo: sedemdeset dni okužen kruh, meso od mul; mogoče bodo spregledali, pozabili svojo napačno znanost in božje reči bolj razumeli. Nikoli ne bom pozabil nebeske Matere, ona nas je rešila...«

In poljubi svetinjico, ki jo nosi pri sebi, in se skromno nasmehe.

José Sanz de Diego

Letalski kapetan José Sanz de Diego je bil ob času republike odpuščen iz vojaške službe. Postal je ravnatelj katoliške šole prav tedaj, ko je vlada te šole prepovedala.

Ko je izbruhnila državljanska vojna, so prišli ponj rdeči z avtomobilom iz Madrida, da bi ga ujeli in ustrelili. Bil pa je že na Alcazarju in se postavil pod poveljstvo polkovnika Moscarda.

Zelo suh je in je moral veliko pretrpeti. Ko ga sprašujem, dobim od njega dve izjavi:

Iskrenost ruske ustave

Ob začetku svoje vlade so se hoteli sovjeti delavcem prikupiti. Zato so določili v ustavi iz l. 1918, »da se delavcem zagotovi popolna verska svoboda, ... se prizna svoboda verske in protiverske propagande.«

»Katoličan sem, tretjerednik svetega Frančiška; vojak sem, kraljev služabnik; odkrit in pošten sem s samim seboj, ravnal sem po svojih načelih. Vse drugo: Bog in Marija. Dal sem se jima voditi kot ponižno orodje v njunih rokah.«

Potem pa mi je na vsa moja vprašanja, brez pobožnjaštva, s čudovitim notranjim življenjem, odgovarjal vedno isto:

»Bog, Mati božja, moja Mati, Mati božja, Bog!«

To je duh nacionalne armade.

Kapetan Frejo

Kapetan Frejo je velik in lep častnik.

Govoriva deset minut, sedé na umazanih stopnicah na hodniku mračne hiše. Ne morem ga pripraviti do tega, da bi govoril o sebi.

»Ah, kako lepo obleganje! Sedemdeset dni vzvišenega življenja, življenja žrtev in ljubezni. Nikoli nisem tako ljubil Boga, Marije in svojih bratov. Človeštvo je lepo, če se oblikuje po nebeskih idealih. (Zdi se, kakor da mu je žal, da je rešen.) Nikoli nisem živel bolj v skupnosti z Njim, ki ga ljubim.«

In poljubi križec, ki ga nosi na prsih.

»Najhrabrejši pa je bil Sanz de Diego, pravi svetnik!« mi pove na uho.

Ta ugovarja ves v zadregi.

»Frejo je naprej molil rožni venec,« doda svojemu ugovoru, »in s kakšno vero! Ta molitev nam je dala moči za ves dan!«

Nisem izvilkel iz njih nobene besede več. Če bi jim človek verjel, bi mislil, da niso ničesar storili. Bog je naredil, Marija je naredila, drugi tovariši so naredili.

Intervjuvi postajajo nemogoči!

Stotnik Aurelio José de Gregorio

»Španija ni in ne bo velika, če ne bo vdana Bogu. Ne besede, — dejanja! Treba je živeti življenje svojega Boga in vselej misliti na to, da živi Kristus v nas. Temelj našega življenja je sv. obhajilo, sv. maša. Čez dan pa počastiti Gospoda in zmoliti rožni venec.«

»Tako živi Kristusov vojak. Ne morem si misliti, da bi mogel drugače živeti. Vsak trenutek pripravljen umreti za svojega kralja! Predvsem pa: živel Kristus Kralj!«

Dokler smo se mudili v Toledu, je kapetan José de Gregorio vsak dan pristopil k sv. obhajilu na čelu svojega štaba. Njegova četa moli na fronti vsak dan ob treh popoldne rožni venec.

Nekaj primerov, kako razumejo svobodo verske propagande.

Takoj ob začetku svoje vlade so porušili, požgali ali zaprli veliko večino vseh cerkva.

Po odloku z dne 15. marca 1924 je treba za »brezplačno« uporabo

cerkva plačati ogromne takse in prevzeti stroške vsega vzdrževanja.

Po odloku z dne 9. jan. 1924 so se kazenski postopki proti duhovnikom pospešili, zlasti če je šlo za njih izgon.

Po okrožnici št. 18711 z dne 16. marca 1924 je prepovedano, učiti verouk v šoli ali v cerkvi (!). Doma je verouk dovoljen samo, če dovolita oče in mati. Če eden od obeh ne dovoli pouka, ostane otrok brez verskega pouka.

Dokler komunisti niso dovolj močni, se skušajo ljudem približati na vse načine. Ko pa dobe oblast v roke, vse svoje obljube pozabijo.

Hvaležnost

Študent je o počitnicah prišel skupaj s človekom, ki se je začel norčevati iz duhovščine, hvalil sovjetski raj in se navduševal, kako bi bilo treba »farje« pobiti. Študent je moza poznal in ga je kar na kratko odpravil: »Slišite, ali bi jih radi pobili iz hvaležnosti? Kdo pa vam je pomagal, ko ste pogoreli? Na vašo prošnjo so štirje župniki oznanili v svojih cerkvah vašo nesrečo, vas ljudem priporočili in priredili cerkveno darovanje za vas. Po cerkvah in od »klerikalcev« ste dobili pomoč, ne pa od komunistov! Ali ste že kdaj slišali, kaj je hvaležnost?«

Minister in duhovne vaje

Holandski pravosodni minister Robert Ragout je vsako leto na veliki teden opravil zaprte duhovne vaje. Nekoč po takih duhovnih vajah je svojim tovarišem dejal: »Gospodje, kaj smo doslej delali? Bili smo gotovo praktični katoličani. Vsako nedeljo smo šli k maši, svete zakramente smo prejemali celo večkrat na teden, ne pijemo, ne kolnemo, na naših dušah ni velikih grehov. Toda, kaj smo doslej storili za božjo stvar, kaj smo storili za Kristusa in njegovo Cerkev? Jaz sem se šele tukaj naučil spoznavati svoje dolžnosti... Ni namen duhovnih vaj, da bi tiste, ki že dolgo zane-marjajo svoje verske dolžnosti, spremenile v praktične katoličane. Tudi ne, da bi ustvarjale pobožnjake ali lesene svetnike, ki bodo ves dan presedeli v cerkvi. Duhovne vaje hočejo v vseh stanovih in poklicih vzgojiti ljudi, ki bodo šli od duhovnih vaj pripravljeni, da se za Kristusovo stvar žrtvujejo.«

Duhovščina v Španiji

Liberalni in marksistični vpliv je v Španiji dosegel, da je od 1926 do 1930 število duhovnikov stalno padalo. Spomladi letošnjega leta je bilo okrog 2000 župnij brez duhovnika. Kam je zaradi tega prišla prejšnja »katoliška« Španija, pa zdaj vidimo...

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).